

İBADETLERLE SÜPER OLUYORUM

EMRAH BİLGE
MERDİVAN

GÜLCE
ÇOCUKtimes

RESİMLEYEN:
ESLEM YAŞAR

RAHATLIK

Piknięe diye gittik susuzluktan öldük. Dün ne güzel anlaşmıştık oysaki. Herkes bir şeyler getirecekti. Ben kilim, Kerem top, Hamza patates kızartması, Fatih de domates... Faruk suyu ben getiririm deyince. "İyi" dedik. Piknik alanına gidip başladık top oynamaya. Öyle terledik ki atletlerimiz sırlıslam olmuş. Yüzümüz de koşmaktan pancar kırmızısına döndü. Yorulup su içelim diye söğüt dibine oturunca birden herkes birbirine bakmaya başladı.

- E... su nerede?
- Su yok.
- Faruk, bidonu getirmedi mi?

- Ağır geldi. Taşması zor olur diye almadım.
- Su yok yani.
- Yok, ama domates var.

Domatesleri emmekten dudaklarımız şişti biliyor musunuz? Alacağın olsun Faruk. İnsan en lüzumlu şeyi geride bırakır mı? Unutsa neyse.

Bile bile almamış. Siz siz olun bir yere giderken gerekli şeyleri yanınıza almayı ihmal etmeyin. Taşımanın biraz zorluğu olsa da sonuçta mutlu oluyorsunuz.

Bu arada sormayı unuttum; siz nasılsınız onu anlatın. Oralarda da erikler çiçek açtı mı? Kediler dördüz doğuruyor mu buradakiler gibi? Beni soracak olursanız çok iyiyim bu sıralar. Namazlarımı kılmaya başladım, herhâlde ondandır.

Bazen unutacak oluyorum ama annemle babamı namaz kılariken görünce aklıma geliyor. Namaz bana çok şey kattı biliyor musunuz? Bu sayede işlerimi vaktinde ve düzenli yapmaya alıştım. “Geç kalan ve işleri öteleyen İsmail gitti, yerine dakik ve sorumlu İsmail geldi.” diyor babam. Namaz bittiğinde önemli bir görevi başarmanın gururuyla kendimi değerli hissediyorum. Bu beni acayip mutlu ediyor. Bence siz de gecikmeden başlayın. Sakın Faruk gibi yapıp yük olacak diye önemli şeyleri geride bırakmayın. Namaz da su gibi çok lazım çünkü.

BÜYÜK BİR HEDİYE

Akif'in işine bak. Neymiş efendim, gezen taklidi yapıyormuş, o yüzden dönüyormuş. Yörüngeden çıkınca olan oldu ama! Elimdeki sıcak süte çarpınca öyle bir zıpladım ki sandalyeyi Tırmık'ın üzerine devirmişim. Zavallı kedi can havliyle nasıl kaçtıysa; sen git balkondaki kompostoları içeriye taşıyan babamın bacaklarına dolan. Babam dengesini kaybetti. "Dur!" demeye kalmadan kavanozlardan biri elinden kayıp düşüverdi.

Birkaç saniye olduğumuz yerde donduk kaldık. Annemin Isparta halısının tam ortasında kocaman kırmızı bir leke var şimdi. "Kızılıcak lekeleri de çıkmaz." dedi babam. Bu işi annem

gelmeden muhakkak halletmemiz gerekiyormuş.

İşin içinde annem varsa babam hep garip davranıyor. Görünmez kaza işte, her zaman olabilir değil mi? Niye gizleyelim ki? Bence dosdoğru söylemek en iyisi. Ama gel de bunu babama anlat. Zaten başına ne geliyorsa hep bu garip huyu yüzünden geliyor.

Lekeyi çıkarmak için evde ne kadar deterjan varsa hepsini denedik. Başta biraz umutluyduk ama leke her yana yayılınca halı daha beter

oldu. En son karbonat ve sütü de ekleyince halı garip bir hâl aldı. Pembe mi desem mor mu desem... Galiba yeni bir renk keşfettik.

- Ne yapacağız baba?
- Yıkamacıyı arayalım.
- Olur.

...

Yıkamacı "O leke çıkmaz." deyince morali epey bozuldu. Telefonu kapatırken oflayıp durdu babam. Bizim halı el dokumasıymış, anne-

annemin hediyesiymiş. Yeni halı alsak bile onun yerini tutmazmış yani.

Biz yeni leke çıkartıcılar bulmak için markete gitmiştik ki annem eve gelmiş bile. Akif de biz gelmeden bülbül gibi ötmüş çoktan. Onun anlattığı senaryoya göre tüm olay kediyle babam arasında gerçekleşmiş ama kedinin hiç suçu yokmuş.

Hoş, kimin suçu olduğu da önemli değil aslında. Olan oldu zaten.

Babam, sürekli gözlerini annemden kaçırıp durdu. Galiba ondan çekiniyor. Ama hiç tahmin ettiğimiz gibi olmadı biliyor musunuz? Annem: “Olacağı varmış. Sizin karnınız aç mı?” deyip geçiştirdi. Babamın dediğine göre annem çok kızdığına sakın konuşmuş. Fırtına öncesi sessizliği diyor. Bence öyle değil. Belki üzül-müş olabilir ama kızsız anlardım. Emin olmak için mutfaktayken yanına gittim.

- Özür dilerim anne. O halının senin için çok değerli olduğunu biliyorum. Üzıldün mü?

Sakince masaya oturdu. Ellerini masanın üzerinde birleřtirip bir miktar dűřündűkten sonra gözlerimin içine bakarak:

- Evet, o halıyı seviyordum. Ama başa gelen her şey, bizim için bir mesaj taşır ve ardındaki mesaja odaklanınca üzüntüler hafifler biliyor musun, dedi. Sonra iki eliyle yanaklarımı yakalayıp “Üzülmemem için ellerinden geleni yapan güzel bir ailem var. Bu, çok büyük bir hediye. Verdikleri için Allah’a borçlu olduğumu düşünüp basit şeyler için üzülmemeye çalışıyorum.”

- Anne, o zaman ben de borçluyum aynı senin gibi. Çünkü aynı hediyeden bende de var. Peki, bu borç nasıl ödenir?

- Verilenleri fark edip verene teşekkür ederek ödenir.

- Yalnızca teşekkür ederim, desek oluyor mu?

- Evet, öyle dememiz lazım ama bunu söylemenin yeri, zamanı ve şekli var. Rabbimiz bu teşekkürün nasıl olacağını elçileri yoluyla bize öğretmiş.

- Anne, sen konuyu yine namaza getiriyor-
sun gibi geliyor.

- Akıllı oğlum benim! Bak hemen nasıl da
anladın. Örneğin şu anda yatısı namazını kılarak
teşekkür etmenin vakti geldi. Sen namazını
kıldın mı?

- Tamam, kılacağım ama sen konuyu değiş-tirme Şimdi. Biz ibadetleri cenneti kazanmak için yapmıyor muyuz?

- Pařam, ibadet Allah'ın bize verdiği nimet-lerin teŐekkürü sayılabilir. Allah bize yaŐamak, sevmek, sevilmeğ; gormek ve konuŐmak gibi ne kadar çok nimet vermiŐ görüyorsun. Ayırı-ca namaz iyi insan olmamızı, sorumluluk bilinci kazanmamızı ve hayatımızı düzene koyma-mızı da sağlar. Ama cennetin karŐılıęı değildir. Cennet, ibadet edenlere Allah'ın hediyesidir. Elindekiler için Őükredip O'nun rızasını (yani beğenisini) kazanmaya çalıŐanları bu hediyeyle ödüllendirecek.

İlginç bir konuŐma oldu. Halıdan çıktığ ne-relere geldik. Annem bilerek mi yapıyor bilmi-yorum ama konuyu hep istediği yere getiriyor. Saat de geç oldu. Uykum gelmeden yatsı na-mazını kılayım bari. Ama bu defaki namazım biraz deęiŐik olacak sanki? Allah'a teşekkür edilecek o kadar çok Şey var ki. Büyükler hep-sini nasıl akıllarında tutuyorlar anlamıyorum?